

Bố Đi Nhé

Nguyễn Thị Thanh Dương

Nhân viên nhà quần yêu cầu chúng tôi mang quần áo và vài vật dụng thân thiết nhất để tắm liệm người quá cố. Tôi mở vali, chọn quần áo cho bố để mang đến nhà quần mà nước mắt cứ tuôn rơi. Cầm cái áo này, cầm cái quần nọ, tôi lại tự hỏi những thứ này đã ở với bố bao lâu rồi và bố đã mặc chúng mấy lần rồi. Nay đồ vật còn đây mà bố thì đi xa, chẳng biết những quần áo vô tri này có biết buồn khi xa cách chủ? Bố có mấy bộ quần tây áo sơ mi còn mới tinh, nhiều nhất là áo lạnh và khăn quàng cổ vẫn còn nguyên label – đó là quà con cháu tặng bố mỗi dịp lễ Tết cuối năm suốt bao nhiêu năm nay bố mặc làm sao hết. Tôi chọn cho bố một bộ quần áo, chiếc cà vạt, đôi vớ, đôi giày và một chiếc áo vest, tất cả đều còn mới để bố ra đi cho lịch sự như phong cách của bố. Nhưng tôi vẫn muốn bố mang theo hai bộ quần áo mà bố từng yêu thích, mặc thường xuyên, bộ quần áo đã từng thân cận với bố để về “nơi kia”, bố có thể “thay ra mặc vào” như lúc sinh tiền. Hai vật bất ly thân của bố nữa là chiếc mũ và cây gậy, chiếc mũ tôi chẳng biết tên gọi là gì. Mũ màu xám kiểu đẹp và cây gậy cũng đẹp, cả hai thứ này bố đều mua trong mall Phước Lộc Thọ ở Cali, rồi đến cặp mắt kính của bố và bộ răng giả, bộ răng mới làm, khi răng hoàn chỉnh gửi về là lúc bố mắc bệnh, không ăn uống gì được nên vẫn còn để nguyên trong hộp. Tôi gói ghém tất cả những thứ đã chọn vào trong một túi xách để mai mang đến nhà quần. Những món đồ này sẽ đi cùng bố chặng đường cuối cùng. Nghĩ thế, tôi càng ràn rụa nước mắt làm hai đứa em ngồi bên cùng khóc theo.

oOo

Hôm ấy, chúng tôi may mắn đã tắm rửa gội đầu và cắt móng chân cho bố tinh tươm, bởi chuyện tắm rửa cho bố chẳng dễ dàng gì. Những người già, nhất là người bệnh đều không thích tắm. Bố tôi cũng thế, phải năn nỉ mãi bố mới đồng ý cho “tắm khô” (có lẽ bố học được từ “tắm khô” khi có lần thăm người bạn già ở nursing home, nghĩa là người bệnh nằm trên giường, người chăm sóc lấy khăn nhúng nước lau chùi thân thể). Chúng tôi phải giả vờ lơ tay... làm nước đổ vào người bố nên bố đành chịu “tắm ướt”. Khi đưa bố ra khỏi phòng tắm, chị em tôi lại “dụ dỗ” tiếp, nhân thể đây để con cắt móng chân cho bố luôn. Ai ngờ ngay tối ấy, ngày 23 tháng 7, 2021 phải đưa bố vào bệnh viện cấp cứu. Coi như bố tắm rửa sạch sẽ để vào... bệnh viện. Suốt đêm, tôi ở trong phòng cấp cứu với bố. Khi người y tá gắn ống vào đường tiểu của bố để lấy nước tiểu thì bố đau đớn kêu lên. Tôi ngồi bên chẳng dám nhìn, chỉ nghe tiếng bố kêu mà giật mình và đau lòng. Suốt hai ngày qua bố không đi tiểu nên họ phải làm thế để lấy nước tiểu đi xét nghiệm. Những ngày bố nằm bệnh viện, họ truyền IV ống kim đâm trên cánh tay gầy gò nhăn nheo đến bầm tím, rồi giải phẫu, hóa trị... tôi cảm nhận được bao nỗi đau thân thể bố phải chịu đựng.

Tôi ở bên bố “ca một” từ sáng đến chiều và có nhiều thì giờ “nói chuyện” với bố những lúc bố tỉnh. Tôi luôn “thử” bố, hỏi bố có biết ai đây không, lần nào bố cũng trả lời đúng “Thanh chứ ai”. Tôi lại “thử” thêm mở iPhone facetime cho bố thấy nhỏ em ở Canada và hỏi bố biết con nhỏ này không, bố vẫn chưa hề lú lẫn trả lời “Thoa chứ ai”. Khi thấy bố yếu mệt, tôi mũi lòng khóc, bố còn thì thào dỗ dành là bố sẽ khỏe sẽ về nhà sao lại khóc, chắc bố an ủi cho tôi lên tinh thần mà thôi vì lát sau bố lại thiếp đi mê mệt. Tôi nghe nhiều người nói và cả khi coi phim truyện thấy rằng, khi người bệnh hôn mê ta cứ ngồi bên nói chuyện, kể lại những kỷ niệm đẹp, kỷ niệm vui, người bệnh sẽ nghe sẽ hiểu và sẽ hồi tỉnh nên tôi vẫn cứ thỉnh thoảng gọi tên bố và kể chuyện. Biết đâu trong thâm tâm, trong tiềm thức sâu thẳm bố cũng đã nghe thấy nhưng vì bố quá già yếu, quá mệt nên bố chẳng trả lời.

Bố biết con gái bố đa cảm yếu lòng và nhát gan hay sao mà bố lựa lúc ra đi không có tôi bên cạnh. Hôm mùng 7 tháng Tám, tôi cần phải đi chợ và người em đến bệnh viện trông bố thay tôi. Khi tôi đang trên đường đi chợ về thì em báo tin bố mất rồi, lúc 1:50 PM. Thế là từ ngày hôm nay tôi không có dịp đến bệnh viện “chuyện trò” cùng bố nữa. Cuối cùng, bố đã ra đi không một lời trăng trối. Tôi hiểu đó là tâm hồn đơn giản và phóng khoáng của bố. Bố coi sự ra đi là điều tự nhiên của một kiếp người, như chuyện đi chơi xa nhưng bố... mãi vui quên trở về nhà mà thôi.

Lúc còn sống, mỗi lần bố ra khỏi nhà để tới hẹn với nhân viên sở xã hội, hẹn bác sĩ, ra ngân hàng rút tiền, thậm chí bố ra chợ lấy tờ báo hay sang nhà con cháu gần đó, bố cũng đều ăn mặc lịch sự, áo bỏ vào quần, chải đầu tóc, đội mũ chống gậy, không thể thiếu một món gì trên người.

Hôm nay ngày 14 tháng 8 năm 2021, bố tôi nằm trong quan tài nhà quàn Wade Funeral Home và ngày mai bố sẽ được an táng tại nghĩa trang Moore Funeral Home. Hình ảnh bố trong bộ đồ vest mới, thắt cà vạt lịch sự và gương mặt bố thật tự nhiên thoải mái với cặp kính lão, mái tóc chải gọn gàng, chiếc mũ màu xám thân quen của bố úp trên ngực và chiếc gậy, người bạn từng đỡ đần bước chân bố vẫn ở bên cạnh. Bố đã sẵn sàng để đi vào cuộc hành trình mới.

Bố đã từng mỗi lần đi ra ngoài chỉnh tề thế nào thì lần đi này bố vẫn chỉnh tề như thế ấy. Bố đi nhé!

Nguyễn Thị Thanh Dương